

 26 FESTIVAL
DE MÚSIQUES
DE TORROELLA
DE MONTGRÍ

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

ACTIVITATS
A LA PEDRERA
JULIOL-DESEMBRE
2006

EXPOSICIONS

RAMON GAYA

18 de juliol - 1 d'octubre de 2006

Comissari: Juan Manuel Bonet

GARGALLO

31 d'octubre de 2006 - 28 de gener de 2007

Comissari: Rafael Ordóñez Fernández

ARNOLD SCHÖNBERG I BARCELONA

7 de setembre - 1 d'octubre:

Exposició a l'Entresòl de la Pedrera

Comissari: Benet Casablanca

14, 15 i 16 de setembre:

SIMPOSI INTERNACIONAL ARNOLD SCHÖNBERG

(en col·laboració amb el Centre Schönberg de Viena)

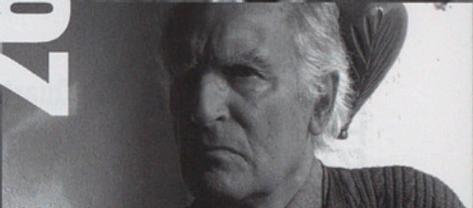
LA PEDRERA. Passeig de Gràcia, 92. Barcelona

www.fundacioaixaicatalunya.org

Informació i reserves al 902 400 973. Aforament limitat

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

FESTIVAL
DE MÚSIQUES
DE TORROELLA
DE MONTGRÍ

**04 Testament del naufrag:
Beethoven, Homs i
Rincón**

PALAU SOLTERRA
DIJOUS 3 D'AGOST
22.30 HORES

Endellion String Quartet

Andrew Watkinson, violí
Ralph de Souza, violí
Garfield Jackson, viola
David Waterman, violoncel

Pau Bordas, baix-baríton

TESTAMENT DEL NÀUFRAG: BEETHOVEN, HOMS I RINCÓN

1a Part

Ludwig van Beethoven: *Quartet de corda núm. 9, Opus 59, núm. 3 Rasumovski*
(1770-1827)

- *Introduzione: Andante con moto - Allegro vivace*
- *Andante con moto quasi Allegretto*
- *Menuetto*
- *Allegretto molto*

Joaquim Homs: *Quartet de corda núm. 3 **
(1906-2003)

- *Mesto-Allegro*
- *Adagio*
- *Moderato-Allegro*

* Primera audició pública

2a Part

Eduardo Rincón: *Testamento del naufrago* (sobre
(1924) poemes de Juan Luis Panero) *

* Encàrrec del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí

Endellion String Quartet

Andrew Watkinson, violí

Ralph de Souza, violí

Garfield Jackson, viola

David Waterman, violoncel

Pau Bordas, baix-baríton

Allegro moderato (Días sin huella)

He visto el mar por la mañana
 retorcerse y saltar
 -verde negro y espumas en el viento-
 bajo las primeras lluvias de noviembre.
 En el silencio de mi casa
 escucho el crepitar del fuego, miro cenizas y brasa, danza de llamas.
 Sobre la chimenea algunos libros
 recuerdan otros tiempos, adornos
 que disimulan una pasión perdida.
 Ni grandeza ni miseria ni escogidas palabras
 solo entre paredes blancas,
 fantasma solo en este pueblo de fantasmas.
 Naturaleza, otoño y nada me acompañan
 mientras el frío se pega en los cristales,
 deja un vaho helado en las ventanas.
 El día siguientes sigue sin transcurrir inútil
 y sereno se pierde en la noche.
 Nadie me acerca, ninguna sombra, a mi vida,
 tampoco estoy escribiendo mi epitafio,
 hablo con dolor resignado sobre mis días sin huella.

Adagio, quasi andante (Arte poética) Tema

La larga, lenta lengua de la muerte
 ha lamido la mano del que escribe,
 lucidez o locura, nadie sabe:
 sólo quedan palabras, palabras deshaciéndose.

Variació I (Al final de la noche)

Noches en las que nada queda,
 ni siquiera el eco del viento en la ventana,
 noches en blanco y negro, gris de humo,
 transparente cristal, papel vacío,
 donde el ciego lee las páginas no escritas.

Variació II (Un rencoroso símbolo)

No sólo en los grandes troncos mitificados de la infancia,
 en la penumbra catedralicia de las chimeneas,
 troncos y raíces, látigos de fuego
 sino también en esta pequeño encendedor de plástico,
 en ese cenicero de hotel y un poco de humo perfumado,
 podemos encontrar -ignición y extinción-
 las quemadas metáforas, el rencoroso símbolo de la nada.

Variació III (Juegos para aplazar la muerte)

Descubrir en otro
 la palabra precisa,
 la desolada materia del sueño,
 inmóvil, fija sobre el papel.
 Palabra que nombra fantasmas
 pero también llamaradas de vida

y –al fondo- el eco del mar,
su perdurable presencia momentánea,
olas y horas, sílabas y símbolo.
Todo lo que nos queda, todo y nada:
juegos para aplazar la muerte.

Epitafio

(Tanca el tema, sense paraules)

Largo, Allegro, Largo (Y de pronto anochece)

Vivir es ver morir, envejecer es eso,
empalagoso, terco olor a muerte,
mientras repites inútilmente unas palabras,
cáscaras secas, cristal quebrado.

(Allegro)

Ver morir a los otros, a aquellos
pocos que de verdad quisiste,
derrumbados, deshechos, como el final de este cigarrillo,
rostros y gestos, imágenes quemadas, arrugado papel.
Y verte morir a ti también,
removiendo frías cenizas, borrados perfiles,
disformes sueños, turbia memoria.

(Largo)

Vivir es ver morir y es frágil la materia
y todo se sabía y no había engaño,
pero carne y sangre, misterioso fluir,
quienes perseverar, afirmar lo imposible.

(Allegro)

Copa vacía, tembloroso pulso, cenicero sucio,
en la luz nublada del atardecer.
Vivir es ver morir, nada se aprende,
todo es un despiadado sentimiento,
años palabras, pieles, desgarrada ternura,
calor helado de la muerte.

(Largo)

Vivir es ver morir, nada nos protege,
Nada tuvo su ayer, nada su mañana,
y de pronto anochece.

Juan Luis Panero

NOTES AL PROGRAMA

Explicacions de Joaquim Homs sobre el QUARTET DE CORDA núm. 3 (1950)

Al final de 1949 vaig projectar compondre el meu *Tercer quartet de corda* basant-me en dos temes musicals molt diversos que tenia anotats des dels anys 1931-1932 amb el propòsit de desenvolupar-los en futures composicions. Un d'ells està integrat per una sèrie completa de 12 notes i l'altre està basat en un escala modal eòlica. Els dos temes mencionats sols apareixen en la seva forma original en l'*Adagi* central del *Quartet*, enllaçats per un tema secundari intermedi, però totes les altres idees temàtiques i figures melòdiques que apareixen en la resta de l'obra es deriven essencialment d'ells. Encara que tots dos temes posseeixen una constitució musical i una intenció expressiva

clarament diferenciades, ambdós coincideixen en el seu caràcter íntim i expressiu. La forma del *Quartet* sorgeix del contrast, la juxtaposició i les combinacions contrapuntístiques que es produeixen entre ells. El fet d'haver estat utilitzats conjuntament per a aquesta composició divuit anys després d'haver-los anotat, els imprimeix un sentit especial i un matis expressiu que la fa diferent de les meves altres obres musicals.

El *Quartet* consta de tres moviments enllaçats sense interrupció i va ésser finalitzat al final del mes de març de l'any 1950.

Joaquim Homs

¹ - audició íntima: Sala Vila Arrufat de la Casa Bartomeu, Jardí dels Jarongers (Pedralbes), Barcelona, 24.05.1952.
Intèrprets: Agrupació de Música de Cambra de Barcelona (Eduard Bocquet i Domènec Ponsa, vis., Lluís Benejam, via., Josep Trotta, vc.)

Testament del naufrag: Beethoven, Homs i Rincón

La història musical d'occident va trobar en el quartet de corda un camp privilegiat per a l'expressió de les idees i el desenvolupament de les formes i el llenguatge. És un dels àmbits de major exposició i equilibri, en què el compositor necessita agusar la seva sensibilitat. Una de les sèries cims del gènere es deuen a Beethoven que, seguint els passos dels seus admirats antecessors Haydn i Mozart, estableix la transició entre la producció per a la sala nobiliària i l'aficionat, i la música de concert destinada a professionals. En l'etapa mitjana —que estableix una diferència substancial amb la sèrie dels primers quartets— destaquen els que van ser encarregats per l'ambaixador de Rússia a Viena, el compte Rasumovsky,

també violinista: són tres quartets (op. 59) que Beethoven comença a escriure el 1806. El núm. 3 que escoltarem obre amb un acord que assenyala la discordança que inicia el joc, en un ambient dramàtic, tens per la vaguetat tonal, que desemboca en una clara proposta tonal amb un acord perfecte a la vegada que el ritme es fa binari; el violí és protagonista i el cantí es torna lluminós. El segon moviment és una lliçó de forma, d'elegància, però a més d'expressió, tot és claredat; per a això ja no utilitza la tonalitat com a l'anterior, sinó altres recursos: els temes, el seu tractament, l'aparició protagonista dels *pizzicati* del violoncel i un final que conjuga tots els elements.

Malgrat que és poc coneguda i poc difosa, hi ha una interessant producció de quartets a Espanya en el segle XX, valuosa, sobretot entre els compositors que van donar els seus

<p>fruits en temps de la Segona República. Vinculats a aquesta generació, dels nascuts en els primers anys del segle és Joaquim Homs (Barcelona, 1906-2003).</p> <p>El juny de 1937, en plena Guerra Civil espanyola, el jove compositor Joaquim Homs arribava a París amb la seva recent muller, la pintora Pietat Fornesa, per assistir a l'estrena d'una de les seves primeres obres. Picasso i el seu <i>Guernika</i> també estaven allà, i un dels mestres de cerimònia en aquells concerts organitzats per la Societat Internacional de Música Contemporània (SIMC) era Robert Gerhard, mestre d'Homs i bon amic.</p> <p>Temps en què la tècnica, a la vegada que la força de les ideologies, dominaven els interessos del món i marcaven la seva recomposició. Arnold Schönberg, amb qui va estudiar Gerhard, havia marcat els passos de la joventut d'aquests anys amb les seves propostes de ruptura del sistema tonal; Debussy, malgrat la seva enorme transcendència en tot aquest procés, havia</p>	<p>sembla una paradoxa només es resol amb un simple exercici auditiu i de sensibilitat, escoltant-la, sorprenent-se amb l'esperit interior que transmeten aquestes formes mai dominants, comprovant el seu caràcter de música del segle XX, d'ampli espectre, que dedica homenatges tant a Satie com a Webern, que busca en l'harmonia, en el ritme, en els timbres, en la textura i especialment en la melodia, la seva pròpia paraula. Paraules que va compartir amb Tagore, amb els seus amics poetes, amb els versos de Josep Carner i especialment de Salvador Espriu, i diàlegs que en poques ocasions va poder compartir amb la seva pròpia música, tan íntima i sensible ja que malgrat al seva extensa vida —la tradició aquí reitera els seus esquemes—, no va arribar a escoltar algunes de les seves obres.</p> <p>El quartet per a corda que s'ha d'escoltar avui és el tercer d'una sèrie de vuit que Homs va donar a conèixer entre 1938 i 1979; precisament el primer d'ells va ser estrenat</p>	<p>passat a la història i el 1938 moria Maurice Ravel. A Espanya, el projecte generacional, plantejat a mitjan de la dècada de 1920 i durament colpejat per la guerra, avançava pels passos de la modernitat encara que allunyat de l'estètica i els plantejaments que governaren llavors la música del segle.</p> <p>Homs, encara que contemporani d'aquests joves que majoritàriament van continuar les seves vides a l'exili, va seguir un camí molt personal.</p> <p>La tècnica, el compromís amb allò nou, que tant pes va tenir en l'art de llavors, era conceptualment per a Homs quelcom molt proper i familiar, introduït en els seus secrets canons per l'enginyeria industrial, professió que compartia amb la de músic. Pots per això, les seves composicions, de les quals la crítica emfatitzà tant els seus components tècnics — l'ús de l'escala cromàtica des de les primeres obres i posteriorment cap a la meitat del segle la seva aproximació al serialisme— són tan musicals. I això que</p>	<p>en el festival de la SIMC que va tenir lloc a Varsòvia el 1939. Aquest <i>Quartet núm. 3</i>, escrit el 1950, va ser estrenat el 1952 en un dels cicles organitzats per Joseph Batomeu en el seu <i>Jardí dels Tarongers</i> compost precisament en un moment d'una nova aproximació amb el seu mestre Robert Gerhard (que en aquell any, 1950, composava a la vegada el seu <i>Quartet núm. 1</i>), encara que allunyant encara de les tècniques clarament dodecatòniques que marquen algunes de les seves obres immediatament posteriors com la <i>Pollifonia de corda</i> de 1954.</p> <p>Si Homs va compartir la música amb l'enginyeria, Eduardo Rincón (Santander, 1924) ho va fer amb les dures condicions que va imposar el règim governant a Espanya per a aquells que van ser fidels a la lluita per la llibertat. Així, la vida artística d'aquest compositor es va veure condicionada per un diàleg poc privilegiat amb la premsa, que li va</p>
---	--	--	---

obrir les seves portes per llargues temporades. Només tenia quinze anys quan va conèixer a la presó —que compartia amb el poeta José Hierro— un músic basc que li "va explicar les meravelles de la composició", obrint-li un dels camins fonamentals de la seva vida. Finalment, a través d'estudis autodidactes i lliçons de Cándido Alegria i consells de Jean Wiener, la música començà a ocupar el lloc de la proclama política.

"Era una necessitat imperiosa expressar-me a través d'ella", diu Rincón, veí de la musical Torroella de Montgrí, les obres del qual conformen ja un important catàleg que atén diversos gèneres: òperes, peces per a piano, quartets, cançons i concerts reflecteixen una cerca dels espais tonals, modals i atonals, i també serials, sense aturar-se a escoles, però en una direcció sempre orientada a l'expressió dels seus sentiments.

D'un dels seus quartets de corda, el núm. 1, escrit inicialment a la presó de Burgos a

l'inici dels seixanta, sortirà el 1992 l'atractiva *Tercera sinfonia de càmara*, una referència en l'expressivitat del seu llenguatge, íntim, en comunió plaent, es diria, amb els seus records, les seves imatges. El seu catàleg presenta una particular varietat d'idees i el diàleg amb els poetes hi té un lloc d'importància, com ho mostren el *Réquiem fieramente humano*, amb textos de Blas de Otero, *Epitafio* —sobre textos de F.Villon—, *Elegia a tres poetas andaluces* (Aleixandre, Cernuda i Machado), aproximadament cinquanta cançons, o *Reportaje*, per a un grup de cambra i mezzosoprano, sobre un poema de José Hierro. Ara el diàleg és amb els versos del seu veí Panero, i l'instrument, novament, el quartet, que acompanya la veu del baix, encara que d'una lectura preliminar de la partitura es desprèn la sensació que la part instrumental guarda una gran autonomia. Segons les seves pròpies paraules, Rincón no se sent gens afí a les propostes serials, que transità i oblidà,

encara que sempre queden rastres d'allò bo, i en aquest cas part d'una sèrie que estableix l'articulació harmònica de l'obra. Intervalls i tonalitat van parlant d'un color harmònic en una cerca d'unitat tonal, mal prevista com a sistema sinó com a expressió canviant. En la construcció d'aquesta obra, Rincón fa especial cas de les peripècies harmòniques, però és el text de Panero (quatre poemes de *Testimonio del naufrago* i un de *Los días repetidos*, seleccionats pel músic) el que mana amb les seves propostes que, si bé no molt fàcilment musicals, sí dramàtiques. Precisament el quart moviment presenta la paraula *recorda'ls* com d'element de significació expressiva.

Jorge de Persia

Testimoni de la cendra

Des del seu primer llibre, publicat el 1968, la poesia de Juan Luis Panero es manté fidel a ella mateixa. D'una banda, el poeta ha mantingut el menyspreu per la rima i un escàs interès pel metre, ja que situa el vers despullat i la imatge feliç per damunt de virtuosismes fonètics. De l'altra, els seus poemes són variacions, semblants però enriquidores, a l'entorn d'uns eixos constants: l'amor, la mort, la literatura i el pas del temps. En aquest sentit, la seva obra fa pensar en l'obstinada coherència d'artistes com Giorgio Morandi o Alberto Giacometti.

Potser per això la selecció que n'ha musicat Eduardo Rincón és representativa, ja que, com ocorre en la geometria fractal, tant si ens situem davant cada peça en particular com davant l'obra en general, la temàtica no difereix. Des del primer poema fins al darrer, tots es vinculen al record. *La memoria y la muerte*, l'últim poema del seu últim llibre,

s'inicia amb tres versos que poden servir com a clau d'interpretació de la cantata composta per Eduardo Rincón:

Sólo son tuyas -de verdad- la memoria y la muerte,
La memoria que borra y desfigura
Y la sombra de la muerte que aguarda.

Els quatre primers poemes seleccionats pertanyen al llibre *Desapariciones y fracasos*, publicat el 1978. El refections del primer i del

tercer són semblants: "días sin huella" i "noches en las que nada queda". El segon i el quart poemes, en canvi, giren a l'entorn de la literatura, ja que plasmen els dubtes del poeta i la rara alegria de descobrir "la palabra precisa" en l'obra d'un altre autor. El poema titulat *Días sin huella* data de la primera estada prolongada a l'Empordà, en concret a Sant Martí d'Empúries. *Juegos para aplazar la muerte* és la traducció d'un vers de Joan Vinyoli, el mateix títol que Juan Luis Panero, en un homenatge que el poeta li va poder

agrair personalment, va utilitzar per titular la seva recopilació de l'any 1984.

El cinquè poema de la cantata, *En una estación de madrugada*, pertany al llibre *Galería de fantasmas* (1988) i és un dels primers que van ser escrits a Torroella de Montgrí. A la manera del *Recorda-ho, cos*, de C. P. Cavafis, i també de la sèrie *Poemas para un cuerpo* de Luis Cernuda ("Sombra de mí"), el poeta rememora un episodi vital en una de les seves últimes peces amoroses. El conjunt inclou, com no podia ser d'altra

manera, les paraules recurrents a l'obra de Panero (fantasma, ombra, cendra) i condensa les seves grans obsessions: la insignificantia dels dies grisosos, contraposada als records memorables, i a la literatura, que té el poder de rescatar-los de l'oblit. Ens trobem, doncs, davant els grans temes de la seva poesia, que són el no-res, la memòria i la paraula: l'escriptura com a document de la malenconia.

Vicenç Pagès Jordà

ENDELLION STRING QUARTET

Reconegut amb el premi de la Royal Philharmonic Society al millor conjunt de cambra, l'Endellion String Quartet és un dels quartets de corda més importants del Regne Unit. Format el 1979, ha realitzat gires regulars per Amèrica i concerts a Àsia, Orient Mitjà, Sud-àfrica i Europa tot adquirint un notable prestigi internacional. L'Endellion String Quartet s'ha forjat un estil interpretatiu propi i diferenciat que es basa tant en un domini tècnic impressionant del repertori com en la química brillant que imprimeixen en les seves interpretacions i que aconsegueix captivar les audiències.

A Gran Bretanya, l'Endellion String Quartet ha actuat als cicles i festivals més importants i regularment actua per a la BBC. Ha participat també als Proms i al programa

Artist of the week i *Artists in focus*. La seva presència a Londres inclou diverses sèries al South Bank i al Wigmore Hall, on el quartet és director artístic de nombroses quartet plus series.

L'Endellion String Quartet enregistrà el 1987 per a EMI l'obra completa per a corda de Britten, que va ser aclamada com la millor versió en música de cambra d'aquell any pels diaris *Daily Telegraph* i *The Guardian* i com la més recomanada per la Radio 3's Record Review. El seu quartet de Haydn Op 54 – el primer de la sèrie per a *Virgin Classics*– fou l'únic quartet presentat al Radio 3's Critics' Choice of Records of the Year. També ha enregistrat obres de Mozart, Bartók, Dvórák, Foulds, Smetana, Walton, Bridge, Schubert, Barber, Amy Beach i Txaikovski. El 1998 EMI els publicà *Arcadiana*, un encàrrec de l'Endellion al jove compositor britànic Thomas Adès, un disc que va rebre el premi Editor's Choice de 1998 als Gramophone Awards. L'any 2001 van publicar el primer volum de les obres completes de Txaikovski per a quartet de corda, pel segell ASV.

L'Endellion String Quartet és Quartet Resident a la Universitat de Cambridge des d'octubre de 1992, així com al Massachusetts Institute of Technology (MIT) als Estats Units. També són un quartet associat al Royal Northern College of Music des de 2001, i residents a la sala de cambra de The Venue, Leeds, la qual van inaugurar amb el cicle integral de Beethoven. Aquest mateix cicle el van oferir al Wigmore Hall i molts altres llocs coincidint amb el seu 25è aniversari com a quartet el gener del 2005. Van començar també l'enregistrament del cicle per a Warner Classics, un projecte que inclourà un total de 9 CD que apareixeran a ritme de dos per any.

El New Grove Dictionary of Music and Musicians (2000) afirma que l'Endellion és probablement el quartet més pur de la Gran Bretanya, ja que toquen amb equilibri, amb perfecta entonació, excel·lent balanç i bonic so. A la música dels clàssics vienesos té pocs contrincants, però ha guanyat també gran reputació en qualsevol altre autor del seu extens repertori, com Bartók i Beethoven.

Nascut a Barcelona, estudià cant amb Maria Dolors Aldea, piano i música de cambra amb Àngel Soler, i percussió amb Xavier Joaquim. L'any 1993 guanya el segon premi del concurs de Juventudes Musicales de España. Del 1994 al 1996 estudia a la Royal Academy of Music de Londres on cursa el postgraduat d'oratori i *lied* amb els mestres Mark Wildman, Iain Ledingham, Robert Spencer i Paul Esswood, i on obté l'Advanced Diploma amb mèrits. Paral·lelament obté el Performer's Diploma a la Guildhall School of Music and Drama de Londres. Ha rebut classes magistrals de Robert Tier, Joan Pons, Kemal Khan i Paul Schilawsky.

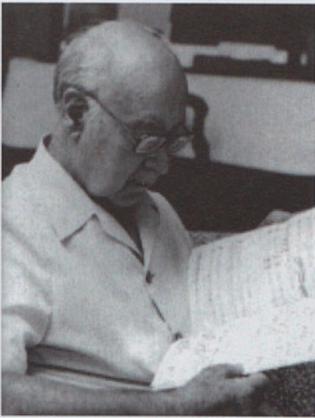
Ha format part del cor de cambra del Palau de la Música Catalana amb el mestre Jordi Casas, del cor del Festival de Música Antiga de Barcelona amb el director Philippe Herreweghe i de la Capella Reial de Catalunya amb el director Jordi Savall. També ha treballat sota la direcció dels mestres Gustav Leonhart i Christopher Hogwood.

Com a solista ha treballat amb els directors Josep Prats, Josep Vila, Lluís Vila, Jordi Casas, Josep Pons, Manel Valdivieso, James Ross, Ernest Martínez Izquierdo, Salvador Brotons, Edmon Colomer, Antoni Ros Marbà, Alberto Zedda, Juanjo Mena, Lazlo Heltay, Rinaldo Alessandrini, Robert King, Luis Remartínez, Emilio Moreno, Josep Vicent, Fabio Biondi, Monica Hugget i Andrea Marcon.

Ha intervingut en les òperes *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi; *Dido i Eneas* de Purcell; *Apollo i Dafne* de Händel; *Così fan tutte* (Guglielmo) i *La flauta màgica* (Papageno) de Mozart; *La serva padrona* de Pergolesi; *El barber de Sevilla* (Bartolo) de Rossini; *Divinas palabras* d'Antón García Abril.

Pau Bordas també ha participat en els oratoris *Les vespres* de Monteverdi, a la *Passió segons Sant Joan*, a l'*Oratori de Nadal*, a la *Gran missa en si menor*, *Magnificat* i les *Cantates* número 11, 40, 78, 80, 106, 111, 140, 158 i 212 de Bach i al *Rèquiem* de Mozart, a la *Missa en si bemoll* de Schubert, a la *Missa* d'Stravinsky, a *El vol de Lindberg* de Kurt Weil, entre moltes d'altres.

Ha cantat com a solista, entre d'altres, amb les orquestres Ciutat de Barcelona, la Simfònica de Sabadell, la Simfònica de Sevilla, Granada, la Simfònica de Bilbao, l'Orquestra del Teatro de la Zarzuela, la Simfònica de les Illes Balears, la Nacional d'Andorra, l'Orquestra Barroca Catalana o bé l'Orquestra Barroca de Sevilla.

JOAQUIM HOMS

(Barcelona 1906-2003)

Va estudiar composició amb Robert Gerard. Compositor molt personal i independent, constitueix un vincle entre la generació del 1927 i l'avantguarda de les últimes dècades. La producció musical de Joaquim Homs assoleix la xifra de 250 obres de tots els gèneres instrumentals i vocals. Entre elles, tres han estat seleccionades per representar Espanya en els prestigiosos festivals de la Societat Internacional de Música Contemporània (SIMC, París (1937), Varsòvia (1939) i Estocolm (1956).

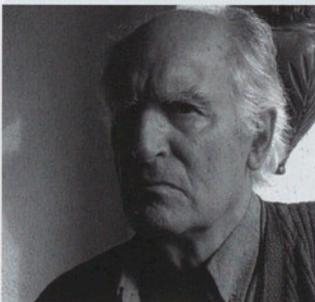
JUAN LUIS PANERO

Va néixer a Madrid el 1942. Provenia d'una família dotada econòmicament que li va proporcionar una educació inicial a El Escorial i més tard a Londres. Juan Luis Panero, amb un esperit rebel i viatger, va visitar diferents països d'Amèrica, i així va tenir l'oportunitat de conèixer grans escriptors com Octavio Paz, Jorge Luis Borges i Juan Rulfo. La seva carrera poètica es va iniciar l'any 1968 amb la publicació del llibre *A través del tiempo*, al qual van seguir *Los trucos de la muerte* el 1975, *Desapariciones y fracasos* el 1978 i *Juegos para aplazar la muerte* el 1984.

L'any 1985 va obtenir el Premi Ciutat de Barcelona amb *Antes que llegue la noche*. El 1988, amb *Galerías y fantasmas*, guanyà el *Premio Internacional de Poesía* de la fundación Loewe.

Les seves últimes produccions són *Sin rumbo cierto*, *XII Premio Comillas de Biografía, Autobiografía y Memorias* i *Enigmas y despedidas* del 1999.

El poeta viu a Torroella de Montgrí des del 1985.

EDUARDO RINCÓN

(Santander, 1924)

Va fer música tonal fins al 1959, data a partir de la qual es dedica a l'estudi més profund de la composició, passant per l'atonalisme, dodecafonisme i serialisme. A partir de la superació d'aquest període, ha utilitzat tècniques molt eclèctiques en les quals intervenen el dodecafonisme amb sèries totals o parcials, les escales pentatòniques i altres formes modals, sempre buscant una expressió totalment personal.

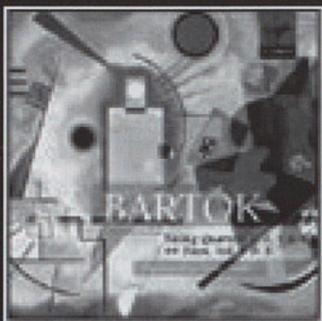
Des de fa vuit anys viu a Torroella de Montgrí.

DISCOGRAFIA (Selecció)

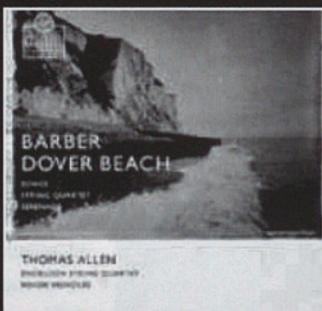
BIBLIOGRAFIA

Panero, Juan Luis: *Poesía completa*. Enigmas y despedidas. Editorial Tusquets, Barcelona 1999

B. Bartók: *Quartets núm 1, 3, 4 i 6; 44 Duos, Vol. 1 & 3*. VIRGIN 5621852

S. Barber: *String Quartet & Dover Beach* (amb Thomas Allen). VIRGIN 5450332

www.concertartist.info/HC/END001.html (Endellion String Quartet)

www.joaquimhoms.org

<http://amediavoz.com/paneroJuanLuis.htm>

26è FESTIVAL DE MÚSIQUES TORROELLA DE MONTGRÍ'06

Del 14 de juliol al 22 d'agost

OFFESTIVAL

Entrada gratuïta

Dissabte, 15 de juliol. 20 h. Plaça Pere Rigau
MARAM TRIO, veu, psalteri i viola de roda

Dilluns, 17 de juliol. 22 h. Plaça Pere Rigau
CARLES BELDA I COMPANYIA, quartet d'acordions

Divendres, 21 de juliol. 22 h. Plaça de la Vila
Concert de professors i alumnes
CURSOS DE MÚSICA TRADICIONAL DE LA FESTCAT

Dimarts, 25 de juliol. 22 h. Convent dels Agustins
MISHIMA presenta **Vida social en petits espais urbans**

Divendres, 28 de juliol. 22 h. Plaça Ernest Lluch
WILD MARMALADE, didjeridoo i percussions

Dissabte, 29 de juliol. 20 h. Plaça de la Vila
MUSHKA, etnofusió

Dimecres, 9 d'agost. 20 h. Plaça Pere Rigau
ALOS QUARTET, noves músiques

Dijous, 10 d'agost. 20 h. Cine Petit
PAU BAIGÉS, piano
Granados, Rachmaninov, Shostakovitch, Scriabin i Liszt

Dissabte 12 i diumenge 13 d'agost. De 19 a 24 h. Passeig de l'Església
MERCAT DEL MÓN

Dissabte 12 d'agost. 19 h. Plaça de la Muralla
Tallers de **PERCUSSIONS I DANSES AFRICANES**
amb **LES TAMBOURS DE BRAZZA** (Congo)

Diumenge, 13 d'agost. 19 h. Plaça de la Muralla
SAKAPATÚ! (Xile), música del renaixement fusionat amb folklore andí

cultura.gencat.net

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

HO ORGANITZA

SECRETARIA:

Apartat de Correus núm. 70 • E-17257 • Torroella de Montgrí

T. 00 34 972 76 10 98 • T. 00 34 972 76 06 05

F. 00 34 972 76 06 48 • E-m. info@joventutsmusicals.com

www.festivaldetorroella.com

HI COL·LABOREN

EL PAIS

CATALUNYA
MÚSICA

FUNDACIÓ
VILA CASAS

Germans Radresa
SA

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

TR3SC

HO PATROCINEN

gasNatural

Diputació
de Girona

CATALUNYA TURISME

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ

MINISTERIO DE CULTURA
REPUBLICA DE ESPAÑA
SECRETARÍA DE ESTADO DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB LA COL·LABORACIÓ I EL PATROCINI DE

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

